

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. Пловдив, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Ангелов
като разглежда докладваното от Христо Ив. Крачолов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600393 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на глава 21 от НПК.

С присъда № 38/11.07.2023 г., постановена по НОХД 606/2023 г. Окръжен съд Стара Загора е ПРИЗНАЛ подсъдимия Е. К. Б., със снета по делото самоличност, за ВИНОВЕН в това, че на 05.05.2021 г. в гр. *, в условията на продължавано престъпление, използвал платежен инструмент - банкова карта № *, издадена от * АД на името на „*“ ЕООД, с ЕИК *, без съгласието на титуляра И. Д. Д., като от осъществените трансакции е получил сумата от общо 1650 лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление, поради което и на основание чл. 249, ал.1 пр.1 вр. чл. 26 ал. 1 вр. чл. 58а ал. 1 вр. чл. 54 НК ГО е ОСЪДИЛ на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, което на основание чл. 57 ал. 1 т. 2 б. Б ЗИНЗС да изтърпи при първоначален СТРОГ режим, както и на ГЛОБА в размер на 1650 /хиляда шестстотин и петдесет/ лева.

Подсъдимият е осъден да заплати и направените по делото разноси, както и предявения граждански иск.

Недоволен от така постановената присъда е останал подсъдимият Б., който, чрез защитника си, я обжалва с искане за отмяна на постановения съдебен акт и ново разглеждане или да бъде оправдан.

Прокурорът даде заключение, че жалбата е неоснователна.

Гражданският ищец счита, че присъдата следва да бъде потвърдена в гражданската част, а по отношение наказателната предоставя на съда.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с направените оплаквания във въззивната жалба, намира и приема за установено следното:

ЖАЛБАТА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови атакуваната присъда, Пловдивският окръжен съд е приел за безспорно установено от фактическа страна, че подс. Е. Б. работи като * в „*“ - *. От началото на месец март 2021 г. започнал работа като * в дружеството „*“ ЕООД с управител и едноличен собственик свид. И. Д.. Предметът на дейност на дружеството бил транспорт и търговия с автомобили.

При постъпването си в дружеството подсъдимият не бил назначен на трудов договор, а започнал работа „пробно“. Свидетелят Д. му предоставил дебитна карта с № *, издадена от банка „*“ АД на името на „*“ ЕООД, с ЕИК *, с картодържател свид. И. Д.. Титуляр на разплащателната сметка, към която е издадена посочената банкова картата, било същото дружество. Картата била предоставена от свидетеля на подс. Е. Б., за да може да зарежда гориво и да плаща различни такси на управлявания от него служебен автомобил. Такива карти притежавали и другите шофьори, работещи в дружеството.

Подсъдимият работил около месец, но тъй като свид. И. Д. не бил доволен от работата му, не го назначил на трудов договор. През месец април 2021 г. подсъдимият напуснал работа. Предал на свид. И. Д. всички документи на дружеството, които му били дадени във връзка с работата му. Свидетелят поискал да му върне и дебитната карта, но подсъдимият решил да я задържи и

го излъгал, че я бил оставил в камиона. В картата имало наличност около 10 000 лева.

Няколко дни след като подсъдимият напуснал, свид. И. Д. накарал свид. В. П. да изчисти управлението от подсъдимия камион и да потърси дебитната карта. Свидетелят В. П. изчистил камиона, но не открил дебитната карта. Тогава свидетелят Д. решил да блокира картата чрез онлайн банкирането, което ползвал.

На 05.05.2021 г. подс. Е. Б. имал нужда от пари и решил да ползва дебитната карта, която била останала у него. За целта отишъл до АТМ устройство № *, собственост на банка „*“ АД, находящо се в гр. *, бул. „*“ № 112, където с банкова карта № *, издадена от „*“ АД на името на „*“ ЕООД, с ЕИК *, с картодържател И. Д. Д., извършил 5 успешни трансакции, както следва: в 14:20 часа осъществил трансакция и изтеглил сумата от 50 лева; в 14:21 часа осъществил трансакция и изтеглил сумата от 400 лева; в 14:22 часа осъществил трансакция и изтеглил сумата от 400 лева; в 14:22 часа осъществил трансакция и изтеглил сумата от 400 лева; в 14:23 часа осъществил трансакция и изтеглил сумата от 400 лева, като от осъществените трансакции получил сумата от общо 1650 лева.

На 05.05.2021 г. по същото време свид. И. Д. получил съобщения, че от сметката на дружеството, чрез дебитната карта се извършват трансакции - теглене на парични суми. От самите съобщения свидетелят установил, че за кратък период от време са извършени общо 5 броя трансакции - 4 броя за суми от по 400 лева всяка и 1 брой за сумата от 50 лева. Тегленията били извършени от АТМ устройство на територията на гр.*.

Виждайки това, свид. И. Д. се обадил по телефона на свид. П., който като служител в дружеството също разполагал с дебитна карта. Попитал го дали той и защо е изтеглил сумата от 1650 лева. Свидетелят П. отрекъл да е теглил каквито и да било суми. Тогава свид. Д. се усъмнил в подс. Е. Б., тъй като той бил от гр.* и все още разполагал с дебитната карта на дружеството. В този момент свидетелят Д. осъзнал, че вместо намиращата се у подсъдимия банкова карта №*, издадена от „*“ АД, той погрешка е блокирал друга карта и по този начин банковата карта с № * е останала активна.

От изготвената и приложена по делото справка от банка „*“ АД по сметка на „*“ ЕООД, с ЕИК * била издадена дебитна карта №* с картодържател И. Д. Д..

За периода от 14:20 часа до 14:23 часа на 05.05.2021 г. са били извършени 5 броя успешни трансакции на банкомат на банка „*“ в гр. *, находящ се на бул. „*“ № 112, в общ размер на 1650 лева.

Видно от отговора на Банка „*“ АД от 24.06.2021 г., записи от камерите за видеонаблюдение на АТМ устройството не могат да бъдат предоставени, поради възникнал софтуерен проблем.

Описаната по-горе фактическа обстановка е установена по безспорен начин от направените от подс. Е. Б. самопризнания на всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, и от доказателствата, събрани в хода на досъдебното производство. Самопризнанията се подкрепят и от: протоколи за разпит на свидетелите И. Д. /т. 1, л. 46-47; л. 51-52; т. 11, л. 29-31 от ДП/, В. П. /т. 1, л. 64 от ДП/; справки от * /т. 1, л. 67, л. 71; т. 11, л. 36-37 от ДП/; справка за действащи трудови договори /т. 1, л. 79 от ДП/; декларация за семейно и материално положение и имотно състояние /т. 11, л. 27 от ДП/; справка за съдимост на подсъдимия /т. 11, л. 60 от ДП/; протокол за очна ставка /т. 11, л. 62-68 от ДП/, както и от актуалната справка за съдимост, справка от ГД “ИН“, Затвор - *.

При така установената безспорна фактическа обстановка, напълно законосъобразно първоинстанционният съд е преценил, че подс. Е. Б. е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението по чл. 249 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 26 ал. 1 НК, понеже 05.05.2021 г. в гр. *, в условията на продължавано престъпление, използвал платежен инструмент - банкова карта № *, издадена от „*“ АД на името на „*“ ЕООД, с ЕИК *, без съгласието на титуляра И. Д. Д., като от осъществените трансакции е получил сумата от общо 1650 лева, като деянието не съставлява по-тежко престъпление.

От субективна страна престъплението е извършено с пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване.

Не може да бъде споделена защитната теза на подсъдимия, че липсвал умисъл за извършване на престъплението, понеже изтеглените парични суми представлявали, според него, дължимата сума по неизплатено трудово възнаграждение. В обстоятелствената част на обвинителния акт е посочено, че на 05.05.2021 г. подсъдимият имал нужда от пари и решил да ползва

дебитната карта, която останала у него и извършил пет успешни трансакции. Описано е твърдението му, че работел в * ЕООД и на 05.05.2021 г. действително изтеглил сумата в размер на 1650 лв. Тези обстоятелства са признати от подсъдимия, а освен това и че е излъгал свид. И. Д. как предоставената му служебна дебитна карта при напускането му е останала в камиона.

Самопризнанията му са подкрепени от показанията на свид. И. Д. /л. 29, т.1 ДП/. От тях се установява, че въпросната дебитна карта е предоставена на подсъдимия, за да извършва плащания на такси и да зарежда с гориво, а не по нея да му се превежда заплата. Впрочем, между него и свид. И. Д. е имало само устна уговорка, без да е оформен договор, за да се приеме, как е следвало да изплаща възнаграждението му и то по сметката на дружеството. От своя страна, свидетелят твърди, че му платил уговорената сума и то веднага след връщането на подсъдимия от двата, извършени от него, курса. Такива карти са издадени на всички шофьори във фирмата. Нещо повече, след като свид. И. Д. преценил, че няма да ползва повече подс. Е. Б., понеже същият не се справял с работата, изрично му поискал дебитната карта. Подсъдимият му заявил, че е в автомобила и не я върнал, въпреки че това не отговаряло на истината.

Първоинстанционният съд, обсъждайки смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, е приел, че като отегчаващи отговорността обстоятелства е необходимо да се преценят лошите характеристични данни по отношение на обремененото съдебно минало на подсъдимия Е. Б.. Отделно от това, напълно правилно е посочено, че настоящото престъпление е извършено, след като същият е бил освободен от затвора от изтърпяване на предишно наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца на 26.08.2019 г., което е било наложено по реда на чл. 25 ал. 1 вр. чл. 23 ал. 1 НК, съответно по НОХД № 826/2019 г., НОХД № 82/2019 г. и НОХД № 1622/2019 г.

По отношение на смекчаващите отговорността обстоятелства, в мотивите към атакуваната присъда са отчетени частичните самопризнания на подсъдимия в хода на досъдебното производство, които са спомогнали за изясняване на обективната истина, като в същото време първостепенният съд, определяйки размера на санкцията, е посочил, че подсъдимият не е възстановил, въпреки

разяснената възможност, причинените щети на ощетеното юридическо лице. Предвид на това и съдът е преценил, че за извършеното престъпление по чл. 249 ал. 1 пр. 1 НК е справедливо да му бъде определено наказание в размер на 3 години лишаване от свобода, което, предвид законовата редукция по реда на чл. 373 ал. 2 НПК вр. чл. 58а ал. 1 НК, следва да бъде наложено в размер на 2 години лишаване от свобода.

Пред настоящата инстанция се поддържа като алтернативна защитна позиция искане за намаляване размера на наложеното наказание, като се твърди, че всъщност подсъдимият изчакал разумен срок за изплащане на договореното възнаграждение и тъй като това не е сторено, той е изтеглил паричните средства в инкриминирания размер.

Не могат да бъдат обсъждани и представените след приключване на съдебното заседание сума за плащане в размер на 1650 лева към * ЕООД и полученото заявление от И. Д., че въпросната сума е заплатена по сметка на фирмата и представлява обезщетение за причинените на фирмата имуществени вреди и, според него, вредите са възстановени и заличени.

Пловдивският апелативен съд обаче счита, че в тази насока е необходимо да се отчете обстоятелството, че подсъдимият не е бил назначен на трудов договор по съответния ред, договореното възнаграждение е било устно и след извършване на два пробни курса същият не е бил нает на работа. Очевидно, тези неизяснени отношения между представителя на фирмата * ЕООД – свид. И. Д. и подсъдимия Е. Б. са довели и до извършването на инкриминираните 5 броя трансакции. Наред с това, е необходимо да бъде отчетено като смекчаващо отговорността обстоятелство желанието на подсъдимия да бъде трудово ангажиран след изтърпяване на наказанието по предишното осъждане. Поради това и съдът счита, че най-справедливо е на подс. Е. Б. да бъде определено наказание в размер на минималния, предвиден от закона, а именно 2 години лишаване от свобода, което, след редукцията по чл. 373 ал. 2 НПК вр. чл. 58а ал. 1 НК, следва да бъде наложено в размер на 1 година и 4 месеца лишаване от свобода.

Не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 66 НК, предвид обстоятелството че подсъдимият е осъждан преди това на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и има законова пречка за това, а и с отлагане изпълнението на наложеното наказание не биха се постигнали

целите, регламентирани в чл. 36 НК. В този смисъл и присъдата следва да бъде изменена, като въпреки намаляване размера на наложеното наказание, не се налага промяна в режима, а така също няма и основание да се намалява размерът на наложената глоба от 1650 лева. Както беше посочено, след приключване на съдебното заседание е представен платежен документ и заявление от ощетеното юридическо лице, че сумата по предявения граждански иск от 1650 лева е възстановена, но тъй като това не е обсъждано в хода на съдебното заседание, ще следва да се има предвид при изпълнение на съдебния акт след влизането му в сила.

С оглед на изложеното по-горе и на основание чл. 337 ал. 1 т. 1 НК Пловдивският апелативен съд и

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 38/11.07.2023 г., постановена по НОХД № 606/2023 г. на Старозагорския окръжен съд, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание **ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** на подс. Е. К. Б., със снета по делото самоличност, от **ДВЕ ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** на **ЕДНА ГОДИНА И ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** за извършеното престъпление по чл. 249 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 26 ал. 1 НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

РЕШЕНИЕТО не е окончателно и подлежи на обжалване или протест в 15-дневен срок от съобщението пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____